

CAVALLO

Hozz nekem régi sorsokat, ott boldogabb vagyok...
Ahol az agyag szétesik, éppen a térd inas hajlatában,
vagy egy képet: telt női arcot, Ginerva Benciét s
a világ szétterjedt lombozatát, levelecskéit,
kanyargó folyót tükröződni a háború-maszatolta
sötét, üszkös völgyben, ahol egy
bíboros lovas kíséretével Firenzébe riválisait a halálba
küldeni, anno 1521, áthalad; hozz nekem régi sorsokat,
fürtöket, sfumatót, szikladarabokat, fényt; mondom,
hozz megformált ideát: hol Mária tartja, billenti lágyan a fejét,
és rebbenő, aranyszín fürtöket igazít el a szellő az
áldott Gyermeken – akit a torz, otromba vén arcok körbegyűlt
serege, látod: *már világra jöttekor félve, hitetlenül, szinte
gyűlölködve, pusmogva, kétségbeesetten vizsgál...*

WATTEAU-ARC

Alszik az erdő, a kert, a ház is –
Szökőkutak tarajába
Lombok ága hasogat,
Nyarak csipkéje kibomlik
Kinevethetik Hold-fehér
arcomat...

Hintácskádát felcsapom,
Érosz itt labdázgat;
Bokrok mögött járkál a szél,
Csókol szobortomporokat.

Alszik az erdő, a kert, a szél, a ház is...

„Jöjj, estém, jöjj!...
Elnyugodni a fűvön – ...”
Vihar száll a fellegekben,
Kert vizében csillagözön.

Húrokra borult lámpás,
Alszik a kezem,
Az erdő, a fény, a kert, a ház is;
Szép, sekély szeretők keble kibuggyan;
Szempillád, mint az éj patakszik;
Halkan az énekem szétfut, él
A fényben, a könnyben, a kőben, a lombban.

A „HABLEÁNYBAN” ...

nincs más csak a süket téli vihar riadt üvöltözése
mely lecsutakolja a pőre, esti tájat
miként egy hatalmas kopár színpadot
úgy mossa át, sepri szét a szél ezt az elhagyott Planétát
ahol többé semmi csoda meg nem eshet már
csak a fák sötét csont-lombozatán akad fenn a
hófergeteg
részeg kurjongatása, és a kitárt
kocsmaajtókon túl
a koncra ugrasztott kutya dühöngő marakodása
dulakodása töri darabjaira, szilánkjaira
a csendet
ahol lovak alszanak el örökre – letakarva a világ
kifogott szekér rettenetes árnya nyikordul, süllyed
reccsen a hóban, egy pojáca öklendez, bámul

*hogy tegnapjaink mily ragyogó fény lámpásai
és kihunyt elmék szótagjai voltak*

TAO JÜA MING SUTYORGÁSA

Valóban, valóban megkísértett,
hogy beálljak a hivatalnokok közé
végre már én is, hogy gazdag legyek, hin-
tóban járjak, távol a világ porától, ahogyan
távol jár tőle ma annyi büszke társam... Hintóban
mennék, gondoltam, és fejet hajtának
nekem a járhatatlan, gyatra utakon szülőfalumban
a meggyötört parasztok. Talán ágyasaim is
lennének; őszidőn, télen vígan elszórakozgathatnánk –
új barátok látogatnának sorra,
kedvesek volnának mind, nyájasak, békülékenyek,
elnézők, előzékenyek, szelídek.
Én sem zsörtölődnék már annyit folyton a holnappal.
Mindenből mindig a legjobb jutna: a leg-
választékosabb, a legfinomabb, ami ritka, a legdrágább...
Megtanulhatnám, hozzáedződhetnék hamar.

(.....)

Az én dolgom pedig cserébe mindezekért a „jó-
téményekért” annyi lehetne csak, hogy
gyorsan feledjek, és (akárcsak ők) szemtelen
hazudozásban semmibe vegyem a törvényeket,
csaljak, ahol csak lehet szemrebbenés
nélkül, kegyetlenkedjek, pecsételjek hamis
papírokat, és tulajdonítsam el bátran
az adó (egyébként napnál világosabb) leple alatt
azt, ami öröktől fogva a másé. Mindez,
mint a boldogulás másik, előre kitaposott útja,
elmondhatom, felmerült már bennem.

De az ördögin könnyen, ám annál nehezebb
szívvel atmosolyogtam (hogy megint itt
lót-fut, somfordál körülöttem...), hiszen a neveltetése
mondhatni egyszerűbb, másféle, más volt... Ehhez s az ehhez
hasonló lagymatag álmokhoz képest valahogy túl
finnyás, túl erős. Egyetlen rövid, gyerekes
káprázat nem törhette össze teljesen, sem részben
magas és szép gerincemet.

*te kifehéredsz a hirtelen felizzó fényben,
a mondat-, a szigorú szóromokban –*

bennük susog még, szuszog,
hajladozik
levelenként a világ...

CZÍMKÉZETT FÉLDISZNÓK

Jaroslav Hašek emlékére

A polgármester úr ócska disznó
A köztisztviselő lágyan rábólintó
Gyöngén röffent a jegyző úr is
Tanácsosok zengik a bús himnuszt
Egyik kezében hangvilla repedt partvis
„Bevezetjük holnaptól az éji lóvillamost is!”

A rendőr bácsi kicsi ócska pitiáner disznó
Mocskos a gerinc és velőig korhadt
De a gyávaság feszít haptákban –
A szájra vasrácsot, vaspántokat és vashidat.

A köztisztviselő ócska rúzsos dísznő
Csülökből pecsétel, kapkod a jegyző úr is
Tanácsosok, fonjatok dús nimbuszt
Bár zsarnoki, zsíros ülepen nagy
Tam-tam, harczy csatazaj dúl is!

Zsarnoki, zsíros ülepen ülnek, remélnék egyre többet
Kisváros kivál, szalutál, ledől a Hamisegylet
A röhögés vashídból...
(Sörtémről hajtsd el azt az egy legy't...)
Kirajzik a korpa, égbe robban – kisvasút megáll, szalutál
(Utálják ezért titokban mind Hašek Jaroslawet...)

Kisváros szalutál, a vashídlás az égbe lóg
Gyermek kezéből kifújt tört papírzacsek
Száll a jövőbe s fénylő vitrinbe belevicsorog
Sok címéres, címkézett féldisznódemagóg.

SZATURNUSZ

Elhagytam a házat, a városomat,
és nem izgatott már, hogy mi készül vagy
egyáltalán mi készülhet még ellenem. Valaki más
volt, aki lődörgött részegen a mélysötét partokon,
és azok az éjszakák úgy csapódtak ki,
olyan hirtelenséggel, könnyelműséggel, miként
a városokra ráborított tűz... Bejegyeztem a
füzetembe ezt-azt, apróságokat és
lényeges dolgokat vegyesen. Lerajzoltam a
szeretkező állatokat, a Holdat és (bár régóta untatott
már) a színház bejáratát is. A sötétben a hófehér gyümölcsfák
között zokogtam, és tudtam, sosem lesz
már elég erőm ahhoz, hogy hatalmaskodásra adjam
a fejemet. Így ért a hajnal. Majd miután a nő,
aki nálam járt, elment, egyedül maradtam...
Talán az ágyon feküdtem vagy a tükörben
bámultam merőn az arcomat, miközben éreztem
magamban forogni az önzés jóleső, de édeskés,
rothadó, mocskos, megbízhatatlan gyümölcsét. Késő éjszaka
ismét lámpát gyújtottam, és tegnapi bort is töltöttem,
megnézegettem közben ezt-azt, újságokat, névtelen és családi
fotográfákat vegyesen...
Semmi sem lett, és semmi sem lesz az életemből –
ennyire gondoltam
komoran, mély meggyőződéssel... Arra, hogy nem tudom,
mit kell, mit kellene tennem. Hiábavalónak,
semmitmondónak, üresnek találtam mindent. És egy félig élőt,
félig már halottat hurcoltak hozzám aznap akkor, mondván, hogy

hörögve feküdt kinn a parton, amikor szerencsétlenre rátaláltak.
Halász lehetett vagy borral kufárkodó,
de anyaszült meztelenül feküdt ott,

ezért a biztos kilétét nem tudhatta még senki...

Én azonban ahogy a lámpával föléje hajoltam, láttam, hogy
nincs segítség! A tárgyaim, az árnyak,
a világ mind körülvették őt, és ő hörögött, vergődött
kimeredt szemekkel, *ambróziára éhezvén nagyon...*